

Arrest

nr. 191 385 van 4 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 april 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 april 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. GROENENDYK, die *loco* advocaat J. TIMMERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 februari 1972.

Op 7 juli 2008 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 december 2008 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 7 juli 2008 ontvankelijk wordt verklaard.

Op 10 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 7 juli 2008 ongegrond wordt verklaard. De verzoekende partij tekent op 23 april 2012 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 31 augustus 2012 met nummer 86 568 vernietigt de Raad de beslissing van 10 januari 2012.

Op 20 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 7 juli 2008 ongegrond wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 26 oktober 2012 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze twee beslissingen bij de Raad. Bij arrest van 30 januari 2013 met nummer 96 134 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

Op 6 februari 2014 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 6 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 6 februari 2014 ontvankelijk wordt verklaard.

Op 15 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie de beslissing waarbij de aanvraag van 6 februari 2014 ongegrond wordt verklaard. Op dezelfde dag wordt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven en een inreisverbod opgelegd. Op 24 november 2014 worden deze drie beslissingen ingetrokken door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris).

Op 28 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 6 februari 2014 ongegrond wordt verklaard. Op dezelfde dag wordt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven en een inreisverbod opgelegd. Deze beslissingen worden door de gemachtigde van de staatssecretaris ingetrokken op 26 januari 2015.

Op 2 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 6 februari 2014 ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 7 mei 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.02.2014 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*B.(...), E.(....) A.(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Marokko
geboren te R. op 01.02.1972
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 06.03.2014, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor B.(...), E.(...) A.(...). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 28.01.2015 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de

aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Marokko.

Derhalve wordt de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Op 2 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing die op 7 mei 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

"De heer

Naam + voornaam: B.(...), E.(...) A.(...)

geboortedatum: 01.02.1972

geboorteplaats: R.

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het vorig bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 20.09.2012 en betekend op 26.09.2012."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen vooreerst de volgende exceptie op:

"De verwerende partij heeft in hoofddorde de eer op te merken dat verzoeker nalaat de samenhang aan te tonen tussen de twee bestreden beslissingen. De verwerende partij stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing aangaande de regularisatieaanvraag geen verknochtheid vertonen daar zij beiden genomen werden op een afzonderlijke rechtsgrond. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een eventuele nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot

verblijf onontvankelijk werd verklaard enige invloed zou hebben op zijn illegale verblijfsstatus. De vordering, voor zover zij ingesteld werd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten als tweede bestreden beslissing, is derhalve onontvankelijk.”

2.1.1. Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om voor de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) te wachten tot werd beslist over de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Door zo te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten en een eventuele vernietiging van deze beslissing dienaangaande derhalve evenzeer.

Dit wordt bevestigd door het feit dat de bestreden beslissingen tegelijkertijd werden genomen, door dezelfde gemachtigde van de staatssecretaris en op dezelfde datum aan de verzoekende partij werden betekend. Gelet op deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissingen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te behandelen. De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

2.2. De verwerende partij werpt tevens volgende exceptie op in haar nota met opmerkingen:

“De verwerende partij merkt in ondergeschikte orde op dat het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten.

Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoeker betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan hem dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet hem opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Verzoekers maken voorts geen schending aannemelijk van een hogere rechtsnorm.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering, gericht tegen de bijlage 13 niet ontvankelijk.”

2.2.1. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang,esignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen."

2.2.2. Daargelaten of de vermelding in artikel 7 "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag" op zich niet reeds volstaat om een gebonden bevoegdheid te dezen uit te sluiten, dient te worden opgemerkt dat van een gebonden bevoegdheid sprake is "wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspruit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing" (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057). Het woord "moet" in voormeld artikel 7 sluit niet uit dat

het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat.

Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3, van de Vreemdelingenwet de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie MAST, o.c., nr. 1060). Daarenboven moet nog gewezen worden op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde de situatie dient te beoordelen, al betreft het daarbij geen “ruime” discretionaire appreciatiebevoegdheid. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat daarbij een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°, van de Vreemdelingenwet) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°, van de Vreemdelingenwet).

Daarbij moet er nog op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). In het geval van de “verplichte” afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft een dergelijk onderzoek betrekking op de vraag of correct werd vastgesteld dat de betrokkene geen houder was van de vereiste documenten (1°), of de in artikel 6 bepaalde termijn werd overschreden (2°), of de betrokkene Schengen-geseind is (5°), of hij onder toepassing valt van een terugwijzings- of uitwijzingsbesluit (11°) of van een inreisverbod (12°). De verzoekende partij heeft er alleszins een belang bij de feitelijke en juridische vaststellingen te betwisten die tot de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet hebben geleid. Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist zijn (cf. RvS (Algemene Vergadering) 2 april 2009, nr. 192.198, overweging 19), zodat, al is de appreciatie in de gevallen gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° niet zo ruim als in de overige gevallen, het te dezen zeker niet gaat om een zuiver gebonden bevoegdheid.

Overigens bevestigde de Raad van State in zijn arresten met nummers 231.443 en nr. 231.444 van 4 juni 2015 “*que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was].

Ook in zijn arrest van 26 juni 2015 met nummer 231.762 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, dat uitsluitend ten aanzien van de eerste bestreden beslissing wordt ontwikkeld, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een tweede middel, dat uitsluitend ten aanzien van de eerste bestreden beslissing wordt ontwikkeld, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden ze samen besproken.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middelen als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing stelt (stuk 1): “(...)”

Dat het verslag van de arts-adviseur dd. 28.01.2015 waarop de bestreden beslissing dd. 202.04.2015 gebaseerd is, luidt (stuk 6): “(...)”

Terwijl in de huidige beslissing dd. 02.04.2015 al wel gemotiveerd wordt over de mogelijkheid tot behandeling en opvolging van een depressie en de aanwezigheid van een gastroenteroloog in Rabat voor de behandeling van de levercyste, moet vastgesteld worden dat er geen bijkomende informatie wordt geboden aangaande de behandeling en opvolging van tuberculose;

De bron waarop de arts-adviseur zich blijft steunen om te stellen dat behandeling en opvolging van tuberculose zonder probleem kan gebeuren in Marokko is de Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank: REQUEST FORM Medical Advisors – Immigration and naturalisation Department – Ministry of The Interior and kingdom relations, the Netherlands: Request Form Medical Advisors ‘office BMA’, Request Number: MA – 2483 – 2012.;

Deze bron maakt slechts melding van één mogelijk adres voor behandeling, nl. Clinique Beauséjour, Quartier Rmel, Sale (stuk 7);

De informatie van de MedCOI-databank dateert bovendien van 2012 (stuk 7);

Dat de informatie ondertussen niet meer actueel blijkt, vermits uit opzoeking naar specialisten in Salé of Rabat geen enkele pulmonoloog kan gevonden worden (stuk 8);

Dat verzoeker volledigheidshalve naar andere specialisten heeft gezocht, die wel aanwezig zijn, zodat er geen reden is te twifelen aan de relevantie en geloofwaardigheid van de bron (stuk 9);

Dat de arts-adviseur bijgevolg niet kan gevolgd worden waar hij stelt dat er voldoende behandelingsmogelijkheden zijn, terwijl hij zich daarvoor enkel baseert op een bron anno 2012 die melding maakt van één 1 pulmonoloog, terwijl deze bron door andere bronnen dan nog tegengesproken wordt (stuk 6, 7, 8, 9);

Dat de arts-adviseur de aanvraag in kwestie onvoldoende zorgvuldig onderzocht heeft, terwijl de arts-adviseur zelf stelt dat de aandoening theoretisch een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt;

Dat de bestreden beslissing dd. 02.04.2015, die zondermeer gebaseerd is op het verslag van de arts-attaché, aangetast is door dezelfde onzorgvuldigheid en zodoende gebrekkig gemotiveerd is en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel;

Zodat, de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht schendt; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel; 5

(...)

Doordat: De bestreden beslissing thans stelt (stuk 1):

"(...)."

Het verslag van de arts-adviseur dd. 28.01.2015 waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing luidt (stuk 6): "(...).";

Dat de arts-adviseur inzake toegankelijkheid van gezondheidszorg verwijst naar de ziekteverzekering AMO. Deze ziekteverzekering geldt echter enkel voor werknemers en gepensioneerden. Gelet op het feit dat verzoeker geen loontrekkende of gepensioneerde is, is dit systeem totaal niet dienend voor verzoeker;

Ten tweede verwijst de arts-adviseur naar het systeem van RAMED, dat geldt voor diegenen die geen deel uitmaken van de verplichte ziekteverzekering, nl. de economisch zwakken. Dit systeem dekt niet alle medische zorgen en ook niet voor iedereen;

Verweerder verwijst desbetreffend naar het schrijven van dr. R.(...), dat eerder ook al gevoegd werd bij het beroep tegen de beslissing dd. 15.09.2014, respectievelijk de beslissing dd. 24.11.2014 (stuk 10);

Terwijl de arts-adviseur in zijn verslag dd. 28.01.2015 wel rekening heeft gehouden met andere argumenten van het beroep, heeft de arts-adviseur het schrijven van dr. R.(...) niet in overweging genomen. Het verslag van de arts-adviseur geeft daardoor blijk van onzorgvuldig onderzoek en gebrekkige motivering;

Ten onrechte verwijst de arts-adviseur naar de mogelijkheid voor verzoeker om zich te beroepen op familie of vrienden in Marokko. Verzoeker heeft echter geen familie meer in Marokko om zich op te beroepen en is afhankelijk van zijn broer en zus die in België wonen;

Ook dit argument werd reeds in de beroepsschriften tegen de beslissingen dd. 15.09.2014 en 24.11.2014 aangevoerd;

Voorzover, de vereiste behandeling beschikbaar is in Marokko, quod non, bestaat er geen enkele zekerheid omtrent de toegankelijkheid ervan voor verzoeker in Marokko;

Nochtans past een zeer zorgvuldig onderzoek in een situatie zoals deze waarin verzoeker verkeert, nl. verzoeker lijdt aan een ziekte die, zoals de conclusie van de arts-attaché stelt: een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt;

Zodat, de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht schendt; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van artikel 3 EVRM;"

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit nazicht van de website <http://www.docteur-contact.com/search.php?quoiqi=pneumo&ou=sale&recherche=expresse&trouvez=> en <http://www.docteur-contact.com/search.php?quoiqi=cardio&ou=sale&recherche=expresse&trouvez=> wel degelijk blijkt dat er verschillende pneumo en cardio artsen aanwezig zijn in Salé. Verzoeker kan derhalve niet voorhouden als zou uit zijn zoekfunctie blijken dat er slechts één arts voorhanden is. Hij gaat over tot een verkeerde voorstelling van de informatie die beschikbaar is op voormelde websites.

Het eerste middel is niet ernstig.

(...)

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer wel degelijk, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, verwezen werd naar het attest van dr. R.(...) van 17 januari 2014. Verzoeker kan derhalve niet dienstig voorhouden dat er geen rekening werd gehouden met het schrijven van dr. R.(...)

Uit een lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt voorts dat op zorgvuldige wijze een onderzoek werd gevoerd naar de ziekteverzekeringen in Marokko. Enerzijds werd gewezen op de AMO ziekteverzekering, waarbij inderdaad gesteld werd dat de werknemers en de werkgevers een bijdrage dienen te leveren. Daarnaast werd erop gewezen dat indien verzoeker er geen beroep op zou kunnen doen, hij kan genieten van een medische bijstandsregeling, Ramed, die gebaseerd is op het principe van de nationale solidariteit en bedoeld is voor de economisch zwakkeren, die geen deel uitmaken van het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De ambtenaar-geneesheer vervolgde dat RAMED de huisartsenzorg en ingrepen van medische en chirurgische specialisten dekt en dat ook medicatie eronder valt.

Verzoeker beperkt zich tot een betoog als zou hij geen beroep kunnen doen op het systeem RAMED zonder in concreto uiteen te zetten waarop hij zich steunt. Bovendien heeft verzoeker niets in te brengen tegen de motivering dat het erg onwaarschijnlijk is dat hij in Marokko geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen. Het louter ontkennen van die stelling, is niet afdoende om aan te tonen dat de ambtenaar-geneesheer zich heeft gebaseerd op een verkeerd voorstelling van feiten.

Verzoeker betwist ten slotte niet dat hij geen bewijs van algemene arbeidsongeschiktheid heeft voorgelegd en dat er geen elementen op wijzen dat hij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in het land van herkomst. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk dat door de verwerende partij geoordeeld werd dat niets toelaat te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met noodzakelijke hulp.

Het tweede middel is niet ernstig."

3.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing worden de feitelijke overwegingen weergegeven. Er wordt ook uitdrukkelijk verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet "zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen", luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling."

In de eerste bestreden beslissing wordt ook gewezen op het verslag van de ambtenaar-geneesheer. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat uit dit verslag blijkt dat de verzoekende partij niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partij, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Dit verslag maakt integraal deel uit van de eerste bestreden beslissing. De motivering in het verslag moet dus eveneens voldoen aan de motiveringsplicht, die op de bestuurshandelingen rust.

De ambtenaar-geneesheer bracht op 28 januari 2015 volgend advies uit met betrekking tot de verzoekende partij:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 06.02.2014.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

• 17/01/2014, dr. R.(...), huisarts, bij betrokkene werd tbc vastgesteld, alsook een depressieve toestand, waarvoor sipralexa werd voorgeschreven. Er werden tuberculostatika voorgeschreven (pyridoxine en Nicotibine). Er is ook sprake van een echinococuscyste die verdere opvolging vereist.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Deze 42-jarige man lijdt aan tuberculose. Er waren geen verdere verwickelingen, geen recente hospitalisaties, geen opstoten. Er is ook sprake van een echinococuscyste, maar deze vergt huidig geen enkele behandeling, maar dient verder op gevolgd te worden. Ook de chronische depressie vertoont geen bijzondere graad van ernst. Hiervoor werd sipralexa voorgeschreven.

Er is geen gevaar voor de gezondheid of het leven van betrokkene voor zover het herkomstland beschikt over specialisten die tuberculose en depressie kunnen behandelen, en een cyste kunnen opvolgen, maar dit is zeker mogelijk in het herkomstland, Marokko. .

Alle nodige behandelingen zijn ook mogelijk in Marokko, zoals blijkt uit de hieronder vermelde informatie, zodat deze aandoening geen gevaar kan betekenen voor het leven of fysieke integriteit, zodat er bijgevolg er geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

III. Beschikbaarheid van de behandeling

Voor de behandeling en opvolging van tuberculose en depressie, en het volgen van een cyste zijn er in het herkomstland Marokko voldoende behandeling- en opvolgingsmogelijkheden, bijgevoegd in het administratief dossier.

Hierbij werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene): Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is :

REQUEST FORM Medical Advisors - Immigration and Naturalisation Department - MINISTRY OF THE INTERIOR AND KINGDOM RELATIONS, THE NETHERLANDS:

REQUEST FORM Medical Advisors' Office BMA, REQUEST NUMBER: MA - 2483 - 2012 p Date: 25-05-2012.

Volgens BMA6145 blijkt dat

- "Outpatient behandeling en follow-up door een gastroenteroloog is mogelijk zijn in het Hopital Avicenne Souissi Rabat (Public Facility). Private Practice Gastroenterologist: Imm.A,Résidence Ryad, Hassan Rabat (Private Facility)

- Inpatient treatment by a gastroenterologist is available, Gastroenterologie Hopital Avicenne Souissi Rabat, (Public Facility) and Clinique La Capitale 46rAvenue du Chellah.Rabat (Private Facility)".

Dus deze opvolging van levercysten is beschikbaar.

Wat betreft psychiatrische medicatie zijn de volgende producten beschikbaar in Marokko:

The drugs (Haloperidol 3 mg, Olanzapine 30 mg and Mirtazapine 15 mg) are available in Morocco^ Dit volgt uit een navraag van de Duitse ambassade in Rabat: [Letters rogatory in matters of asylum and deportation

Here: Repeat admission procedure for a Moroccan national; Ref: Your letter of 08.03.2012, rei no.: 9206-M 18 . 5426003-252,MAR-737 "

Ref. no.(please state in all correspondence): RK-Visa-10 516.80/BAMF March 2012].

Volgens de verkregen informatie is Sipralexa ook beschikbaar (BMA 6345; escitalopram, Psychiatry: l j n antidepressants, Available, La Marne, Patrice Lumumba, Rabat (Private Facility),

Deze info werd bijgevoegd in het administratief dossier.

Men kan dus stellen dat betrokkene zonder probleem kan behandeld worden in het herkomstland.

IV. Mogelijkheid tot reizen en mantelzorg

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische dossierstukken blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen noch noodzaak tot mantelzorg.

V. Toegankelijkheid .

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde zorgen in het herkomstland van betrokkene, zijnde Marokko.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

In Marokko is er een verplichte ziekteverzekering, de AMO (Assurance Maladie Obligatoire). Deze is bedoeld voor loontrekkenden en gepensioneerden. De AMO is opgedeeld in de CNOPS (Caisse Nationale des Organismes de Prévoyance Sociale) voor de overheidssector en de CNSS (voor de privésector). De werknemers en de werkgevers dienen een bijdrage te leveren. Ze moeten een bijdrage van 54 dagen in een periode van 6 maanden kunnen aantonen, alvorens ze kunnen profiteren van de financiële steun van de AMO. Indien betrokkene hier geen beroep op zou kunnen doen, kan hij genieten van een medische bijstandsregeling de RAMED (régime d'assistance médicale). Deze regeling, die op het principe van de nationale solidariteit is gebaseerd, is bedoeld voor de economisch zwakkeren die geen deel uitmaken van het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De medische bijstandsregeling dekt de kosten van de gezondheidszorg verstrekt aan personen die begunstigden ervan zijn. RAMED dekt de huisartsenzorg en ingrepen van medische en chirurgische specialisten. De zorgen worden verstrekt in de publieke ziektehuizen, andere publieke gezondheidsinstellingen of diensten die afhangen van de Staat. Ook medicatie valt hieronder.

Overigens lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Marokko geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen u aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.VR.M. (Arrest nr 81574 van 23 mei 2012)

VI. Conclusie

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die theoretisch een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, hier concreet geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Marokko. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Marokko."

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij betoogt dat, hoewel de verwerende partij motiveert inzake de mogelijkheid tot behandeling en opvolging van een depressie en een levercyste, er geen motivering is inzake de behandeling en de opvolging van tuberculose in Marokko. In de eerste bestreden beslissing wordt inderdaad geen verdere informatie inzake tuberculose verstrekt en wordt enkel verwezen naar de bron uit de MedCoi-databank. De verzoekende partij gaat er echter aan voorbij dat zij kennis heeft van wat er

wordt gesteld in deze bron, daar zij *“REQUEST FORM Medical Advisors - Immigration and Naturalisation Department - MINISTRY OF THE INTERIOR AND KINGDOM RELATIONS, THE NETHERLANDS: REQUEST FORM Medical Advisors' Office BMA, REQUEST NUMBER: MA - 2483 - 2012 p Date: 25-05-2012”* heeft toegevoegd aan haar verzoekschrift. Tevens geeft zij verder in haar verzoekschrift inhoudelijke commentaar op de gebruikte bron. Door louter te stellen dat er verdere informatie in de eerste bestreden beslissing zelf verstrekt moet worden, toont de verzoekende partij geen miskennen van de formele motiveringsplicht aan, nu blijkt dat zij kennis heeft van de gebruikte informatie en zij dus begrijpt op welke feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen. Er is bijgevolg voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de gebruikte motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.1. Waar de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij het bespreken van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht vergt in de huidige procedure ook onderzoek naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, daar de eerste bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”*

Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nr. 225.632 en nr. 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste los staat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS, nr. 226.651 van 29 januari 2014) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval

geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS, nrs. 229.072 en 229.073 van 5 november 2014).

Bij arrest met nummer 228.778 van 16 oktober 2014 heeft de Raad van State toegelicht waarom het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als een op zichzelf staand artikel moet worden opgevat, louter met verwijzing naar het intern recht en niet ten opzichte van een regel van afgeleid Europees recht, meer bepaald artikel 3 van het EVRM. Het arrest wijst op de klaarblijkelijke wens van de wetgever om die mogelijkheid om een machtiging tot verblijf te krijgen alleen voor ernstig zieke vreemdelingen te laten gelden.

De Raad van State verduidelijkt dat in twee gevallen een dergelijke machtiging tot verblijf kan worden toegekend:

- enerzijds wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de persoon - in welk geval zelfs niet overwogen wordt de vreemdeling te verwijderen - en;
- anderzijds wanneer de ziekte weliswaar ernstig is maar niet *a priori* uitsluit dat de vreemdeling naar zijn land van herkomst wordt teruggeleid, terwijl er, doordat er in dat land geen adequate behandeling voorhanden is, een reëel gevaar bestaat dat de zieke een onmenselijke of vernederende behandeling moet ondergaan.

Voorts volgt uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarin deze vaststelt dat de ziekte niet beantwoordt aan een ziekte, zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet, beslissend is voor het ongegrond verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleefte en de aanvraag ongegrond wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag. De stelling van de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat het niet kennelijk onredelijk is om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen, kan de eventuele onwettigheid van de beslissing dan ook niet opheffen. Het is de verzoekende partij immers toegelaten om de onwettigheden, die aan dit advies kleven, aan te voeren tegen de uiteindelijk door de gemachtigde van de staatssecretaris genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als ongegrond wordt verklaard (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

De verzoekende partij stelt vast dat er maar één mogelijk adres wordt opgegeven voor een behandeling van tuberculose. Het gaat om 'Clinique Beauséjour' in de stad Sale. De verzoekende partij betoogt echter dat deze informatie niet meer actueel is, de bron dateert immers van 2012. De verzoekende partij stelt dat, volgens haar eigen opzoeken, er momenteel geen longspecialisten zijn in Sale. Ze verwijst hierbij naar de website www.docteur-contact.com. In dit verband wijst de Raad erop dat de website die de verzoekende partij gebruikt, zelf opgeeft dat: "*Docteur contact' est le premier site au maroc dédié aux médecins et dentistes privés*", "*améliorez votre visibilité sur internet*", "*restez branché avec les patients*" en "*améliorez l'accessibilité aux soins des patients*". Het is een website die de zichtbaarheid van de dokters wenst te verbeteren om also het contact tussen patiënten en zorgverstrekkers te vergemakkelijken. Dokters worden slechts toegevoegd indien ze een aanvraag ingediend hebben. Gelet op de missie van de website wordt niet aannemelijk gemaakt dat artsen en specialisten die verbonden zijn aan een ziekenhuis, zich op een website inzake zelfstandige dokters zouden inschrijven. Bovendien blijkt niet dat deze site alle specialisten in Marokko opsomt. In de nota met opmerkingen wordt verder nog gesteld dat uit hun onderzoek wel blijkt dat er meerdere longspecialisten aanwezig zijn in Sale.

De Raad stelt vast dat het betoog van de verzoekende partij, gelet op de voorgaande vaststellingen, niet aantoonde dat de informatie waarop de ambtenaar-geneesheer zich heeft gebaseerd, niet meer actueel zou zijn. De verzoekende partij laat na *in concreto* aan te tonen dat de behandeling van tuberculose niet meer beschikbaar zou zijn in 'Clinique Beauséjour' in de stad Sale. Bovendien betwist de verzoekende partij verder niet dat zij zich in 'Clinique Beauséjour' zou kunnen laten behandelen voor haar tuberculose. Voor zover de verzoekende partij dus stelt dat er maar één mogelijk adres voor een behandeling wordt opgegeven, laat zij na *in concreto* aan te tonen dat dit *in casu* onvoldoende zou zijn.

De verzoekende partij stelt verder dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte en in louter algemene bewoordingen voorhoudt dat de noodzakelijke behandelingen toegankelijk zijn in Marokko. De verzoekende partij gaat er met haar betoog echter aan voorbij dat de verschillende voorwaarden voor het verkrijgen van de verplichte ziekteverzekering AMO worden besproken in het advies van de

ambtenaar-geneesheer. Bovendien wordt er gesteld dat indien de verzoekende partij hier niet aan kan voldoen, de mogelijkheid bestaat om in het systeem van RAMED te stappen. Hierbij wordt gesteld dat de meeste zorgen worden gedekt. In het advies wordt er echter op gewezen dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond arbeidsonbekwaam te zijn en dat zij dus mogelijks kan instaan voor de kosten van de noodzakelijke zorgen. Verder wordt er ook gesteld dat het niet onwaarschijnlijk is dat de verzoekende partij (tijdelijk) financiële steun en opvang kan krijgen van familie, vrienden en kennissen in Marokko. De verzoekende partij betwist dat zij nog familie heeft in Marokko, maar toont dit niet verder aan.

De verzoekende partij stelt dat de ambtenaar-geneesheer, noch de verwerende partij rekening heeft gehouden met een schrijven van de behandelde arts, dokter R. Dit schrijven wordt toegevoegd aan het verzoekschrift. Het schrijven van dokter R. werd eerder al toegevoegd aan de verzoekschriften die de verzoekende partij had ingediend bij de beroepen tegen de beslissingen van 15 september 2014 en 28 november 2014, die later ingetrokken werden. De verwerende partij dient hiermee bij het nemen van de huidige eerste bestreden beslissing rekening te houden, daar zij op de hoogte was of minstens op de hoogte diende te zijn van dit stuk.

De verzoekende partij kan gevolgd worden dat het schrijven van dokter R. niet uitdrukkelijk vermeld wordt door de ambtenaar-geneesheer of door de verwerende partij, maar de verzoekende partij laat na aan te tonen dat er geen rekening mee werd gehouden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. In het schrijven van dokter R. worden de medische aandoeningen van de verzoekende partij besproken, maar deze aandoeningen worden ook niet betwist door de ambtenaar-geneesheer. Dokter R. gaat in zijn schrijven verder in op de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling in Marokko en stelt dat ziekteverzekering AMO enkel geldt voor werknemers. Dit wordt in het advies van de ambtenaar-geneesheer ook zo besproken. Verder stelt dokter R. dat bij de ziekteverzekering RAMED nog veel mensen uit de boot vallen, dat de verzoekende partij geen familie of vrienden heeft in Marokko en dat een arbeidsgeneesheer inzake de arbeidsongeschiktheid enkel tussenkomt bij mensen die legaal werken in België. Dokter R. laat echter na om in zijn schrijven of in een later medisch getuigschrift zelf de arbeidsongeschiktheid van de verzoekende partij vast te stellen. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de ambtenaar-geneesheer om in zijn advies te stellen dat er geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voorligt. De Raad stelt vast dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt gemotiveerd inzake de ziekteverzekering RAMED, maar dat er duidelijk wordt gesteld dat het heel onwaarschijnlijk lijkt dat de verzoekende partij geen familie, vrienden of kennissen zou hebben in Marokko. Dit komt niet kennelijk onredelijk over, nu aan de aanvraag of aan het schrijven van dokter R. geen begin van bewijs wordt gevoegd waaruit zou blijken dat de verzoekende partij geen (tijdelijke) steun zou kunnen bekomen van familie, vrienden of kennissen. Verder wordt in het advies van de ambtenaar-geneesheer ook duidelijk gesteld dat de verzoekende partij beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Tevens beschikt de IOM over een re-integratiefonds dat een re-integratie van de vreemdeling in het land van herkomst wilt vergemakkelijken door mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Indien de verzoekende partij daadwerkelijk geen familie, vrienden of kennissen zou hebben in Marokko, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij geen beroep zou kunnen doen op het IOM om zich te re-integreren in Marokko en inkomensgenererende activiteiten te vinden nu zij niet aannemelijk maakt dat zij niet kan werken.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er geen rekening werd gehouden met het schrijven van dokter R., nu de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer in het licht van dit schrijven niet als kennelijk onredelijk kunnen worden beschouwd.

Met haar betoog tegen de eerste bestreden beslissing maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de eerste bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3.1.3.3. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.1.3.4. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM in de hoofding van haar middelen aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 3 van het EVRM. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.1.3.5. De verzoekende partij heeft geen middel ontwikkeld ten aanzien van de tweede bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS